

geszthető. Egy sivár pesti bérház ötödik emeleti kis lakásában — kegyetlen ironiája a magyar sorsnak — lankadatlanul dolgozik ma is.

Egy kis füzetben — „Hogyan építsünk a Balaton partján?” (Táltos, 1921.) — a magyar tenger vidékének helyi színezetű magyar építészetét alapozza meg a környék régi s népies építészetének elemeivel. Majd napilapok (Nép, Magyarország) hasábjain küzd a gazdagságos és magyar építkezés, művészi nevelésünk magyar szelleme mellett. Kéziratban készen áll „Az én házam” című műve, amely „összefoglalása lesz mindannak, mi lelki s nemesen szép az építőmesterségben.”

Elméleti munkálkodás mellett tervek is készít. Legutóbb a tatabányai tisztikaszinó tervpályázatán lett a második izig-vérig magyar, olcsó, praktikus tervével. Megelőzte egy, a maga nemében kitűnő, de . . . *olasz renaissance!!* palota.

Mert, sajnos való, a magyar ég alatt még mindibuján tenyésznek — szíván magyar vért — az idegen virágok és magyar művészek lenni még mindig kálváriajárás.

Zakariás G. Sándor dr.

Székelyföld . . !

Mit tudjak Néktek róla mondani? Ragyogóan hatalmas bércek félelmetes teste övezi s míg az ormokon csattog a villám, lent a mélyben, a bársonyos fűvön báránnyok csengetyüje szól mélabusán és gyémánttisztá köveken hófehéren habzó patak halk zenéje ringatja álomba a pásztort. Sasok keringenek aranyos napfényre-vágyó, kincseket rejtő hegyeinek százados fenyői felett és szende pinty hívja szerelmesen párját a fenyők bársonyos ágain. Eper pirossága nevet élénkzöld páfrányok alól és haloványsárga mohára pihen le a vándor, fejét kék nefelejcsre hajtva. Ha kopognak az ajtón, száz kéz siet azt kinyitni s örömtől sugárzó arccal hordanak asztalra mindent az érkezőnek s amikor távozik, könnyelábadnak a szemek s száz kéz tartja ruhája szegélyét, hogy ott maradjon. Székelyföld . . ! Láttatok álmot, amelyik szép volt? Ez a Székelyföld! Hallottatok harangszót, melynek bugásán ima kelt ajkatokon? Székelyföldről jött kósza szellők szárnyán. Láttatok családi békeségén örvendő embert, hogy csak úgy sugárzott a tomboló boldogságban? Székely volt. Hallottatok zokogni hitvesében csalódott férfit rettentő fájdalommal, mely sziveket marcangolt öldöklő jajjával? Székely férfi volt. Láttatok fehérhajú matrónát, kinek fiait s unokáit szólította magához a Hadak Istene, talpig gyászban, de könnytelen szemmel s kék szeméből áhítatos tekintetet alázattal sugározni fel az Egek Urához? Székely anya volt. Székelyföld . . ! Aranykut, melynek vizéből aki egyszer ivott, örökre szomjuhozik utána . . ! Illat, melyből aki magába lehelt, kerek e világon nem találja mását . . ! Tűz, melynek melegében aki egyszer sütkérezett, soha többé nem érez hideget. Ragyogó könnyesepp a nagyvilág testén . . ! Örökös gyász a szívelemek, kik tőle távol élnek . . !

—i—s.

Lenke.

(Novella.)

Leszállt az est. Az égbolton barátságosan ragyogtak a csillagok s a Duna visszaverte a képüket. Az összekötő-híd felől hajó bugott. Nagy folyami gőzös szelte zakatolva a vizet s a kivilágított ablakai sárga csillogással merengtek a hullámokra. Könnyű szél keringett. A Lágymányosi-tavon rucaesaládok riadoztak.

A két férfi karöltve sétálgatott a Dunaparton. A Műgyetem alatt leültek a magasra rakott deszkákra és lustán, kényelmesen, cigarettázva élvezték a hűs nyári alkonyatot. A magasabb férfi beszélt.

— Láttad azt a molett csinos asszonykát, tudod, azzal a vizilószerű úrral? Emlékszel, köszöntem neki. Ha tudni akarod, a volt ideáлом. Egyszer halálosan szerelmes voltam belé. A vége az lett, hogy most más férfi oldalán tipeg.

— Neheztelsz reá?

— Én? Nem. A legnagyobb hálával gondolok reá. A jó Istenen és a szüleimen kívül mindent neki köszönhetek. A jólétet, gazdagságot, tekintélyt, hírnevet, ugyszólván egész szerencsémeket. Hallgass ide.

Husz éves voltam, tele reménnyel, akarattal és szegénységgel. Szürke poros kicsi városkából fölkerültem Budapestre. Elkápráztatott az új tündöklő környezet. Éreztem, egy csapásra kitárult előttem minden pompájával, gyönyörűségével a nagy világ, igaz ugyan, hogy az élvezetekhez pénz szükséges, ami nekem nem volt, de hát ez csak rövid idő kérdése, amíg az ember a szorgalma és igyekezete révén elismerést és sikert arat. Nekiláttam hát a tanulásnak. Mindig az volt a tervem, hogy mérnök leszek. A Műgyetemre iratkoztam. Sajnos, először a szerencse éppenséggel nem kedvezett. Én, aki odahaza az első tanuló voltam, most csak a gyengébbek között tarthattam fenn valahogy magamat. Egy év múlva elkedvetlenedtem, a lumpoló pajtásokhoz csatlakoztam s többet lebzseltem a kávéházi billiárd asztalok körül, mint a rajzmappám mellett. A második évben elhasaltam.

A műgyetemisták nyári mulatsága volt a Zugligetben. Savanyu képpel, megkeseredett lélekkel ténferogtem a pompás lombu fák között. A vendéglőben, melyet lefoglaltunk, huzta a cigány, nagy csiricsári volt, vigadozás. Családok vettek részt a mulatságban, később tánera perdültek a párok s az öregek békeséggel kvaterkázta. Meghasonlott kedéllyel kuporogtam a sörös kanos mellett és sötéten eltökéltem magamban, hogy elhagyok mindent, kapufélfánál hagyom Budapestet, hazamegyek szépen a szülővároskámba és beállok az apám kicsi fűszerboltjába. Folytatom ott, ahol lehet.

A véletlen játéka volt, hogy összeösmerkedtem Lenkével, egyik műgyetemista pajtásom hugocskájával. Ennivaló kis baba volt, annyi bizonyos, szöszeke kis baba, pisze orru, kamdi fényes szemü, rózsás arcu. Még Romeon is tultettem, oly hirtelen belehabarodtam. Igen, megjött a végzetes szenvedély, mely hössé, óriássá, lángésszé, mit tudom én, mivé varázsolja a hétköznapi szürke lényeket. Beállottam a táncolók közé és eszeveszetten, fáradhatatlanul keringtem vele, friss ideáloommal az elszedülésig. Később kigyultak a színes lampionok, rakéták sziporkáztak, tűzkerekek, izzó sárkányok kalimpáltak a fakoronák fölött s a hulló csillagok sisteregve pukkantak szét. Lenkével sétálgattam.

Bevallottam neki hő szerelmemet. Határtalan rajongásomról áradoztam és ő kitágult szemmel figyelt reám. A füle beitta a szavaimat. Elgondolko-